

Júlia

Michelle Smart

Repülés az ismeretlenbe

Catherine Spencer

A nagynéni ajándéka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Smart, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022
A Júlia 751. eredeti címe: *A Passionate Reunion in Fiji*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)
• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Spencer Books Limited, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2022
A Júlia 752. eredeti címe: *The Giannakis Bride*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)
• Magyarra fordította: Somló Katalin
Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 751. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-484-1

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Smart

Repülés az ismeretlenbe

1. FEJEZET

Livia Briatore felsétált a fémlépcső néhány lépcsőfokán az elegáns magángép kabinjába. A szíve olyan vadul kalapált, hogy azt hitte, egészen az ujjá hegyéig érzi a dobbanásokat. A nap éppen lemenőben volt. És a sötétség, amely a földre borult, tökéletesen illeszkedett ahhoz a borongós hangulathoz, amelyben az elmúlt hónapokban élt.

A személyzet ugyanaz volt, mint két évvel ezelőtt, amikor először lépett a fedélzetre. Bár ugyanolyan szívélyesen üdvözölték, látta a kíváncsiságot a szemükben.

Viszonozta a mosolyt, de közben a szája körüli izmok mintha tiltakoztak volna a szokatlan mimika ellen. Az elmúlt négy hónapban egyszer sem mosolygott.

Nyomasztó félelem kerítette hatalmába. Összeszorította a fogát, kihúzta magát, és felszegte az állát. Aztán belépett a fényűző kabinba, amelyben a következő huszonhat órát tölti a Fidzsi-szigetekre tartva.

Hirtelen kiélesedtek az érzékei, amikor a drága bőrülések ismerős illata csapta meg az orrát, összekeveredve az egyik ülésen ülő férfi citrusos illatával. Az illető egy laptopot tartott az ölében.

A fájdalom olyan hirtelen csapott le Liviára, hogy majdnem megbotlott.

Amikor életében először szállt fel erre a gépre, az izgalomtól és a várakozástól hevesen vert a szíve. Akkor a római repülőtérrel indultak, és ő hihetetlen boldogságot érzett. A férfi pedig, akinek a figyelme most csakis a laptopra irányult, alig várta a felszállást, utána máris behúzta őt a hálókülsőbe, hogy szeretkezzen vele.

A lángoló szenvedélyből, amely egy hónappal később az oltárhoz vezette őket, mára csak hamu maradt.

Livia azóta kiverte a fejéből a fájdalmas emlékeket, és kényszerítette magát, hogy továbblépjen. Ígéretet tett magának – és be is tartotta, bármennyire fájt.

A repülőgépen négy kényelmes ülés kapott helyet, közöttük a folyosó. Massimo előretolta a magáét, amikor a felesége helyet foglalt, így Livia most már csak a cipőjét látta. Mint mindig, most is fényesen csillogott. A férje volt a legkevésbé hiú ember, akivel valaha találkozott, de mindig büszke volt a makulátlan cipőjére.

Becsatolta a biztonsági övét, és erősen ökölbe szorította a kezét, hogy ne rágja a körmét. Tegnap géllakkot tetetett rá, hogy senki ne vegye észre, hogy tövig rágta őket. Különösen Massimónak nem szabad látnia. Semmi sem utalhat arra, hogy összetörte a szívét...

Livia, amennyire csak tudta, kigyógyította magát a csalódásból. Ez volt az egyetlen jó dolog a gyerekkorából: megtanult mindent túlélni.

Ezért éli túl a következő négy napot is. Négy nap, és utána soha többé nem kell látnia ezt a férfit!

A pilóta bejelentette, hogy hamarosan felszállnak. Massimo összecsukta és elrakta a laptopot, majd a biztonsági övet is becsatolta. Egyszer sem nézett rá, de Livia tudatában volt minden mozdulatának. A férfi hanyagul feltúrta az inge ujját, a nyakánál pedig kigombolta a gombokat. Kétségtelen, hogy rég levette a nyakkendőjét, amelyet a londoni konferencián viselt. Massimo csak akkor követte a szabályokat, amikor szükségesnek tartotta.

Livia csak azért tudott a konferenciáról, mert a férfi asszisztense a mai nap programjáról szóló e-mailjében futólag megemlítette.

Massimo csak akkor emelte fel a tekintetét, amikor a gép a kifutópályán gurult. Livia belenézett abba a karamellbarna szempárba. Csak futó pillantás volt, aztán a férfi újra a mellette lévő ablak felé fordult, de ez is elég volt ahhoz, hogy Livia gyomra összeszoruljon.

Massimo arca már jóval azelőtt ismerős volt neki, hogy találkoztak volna. A férfi nagyapjának ápolónőjeként számtalanszor látta a Briatorék családi portréit, amelyek az idős ember nappalijában lógtak. Varázslatos módon a tekintete mindig egy bizonyos családtagon pihent meg, akinek a mosolya elég erőltetettnek tűnt. Gyönyörű arc volt. Keskeny és hosszú, magas arccsonttal és

érzéki szájjal – olyan arc, amely ugyanúgy lehetett volna egy építőmunkásé, mint egy bankaré vagy költőé. A valóságban egy milliárdosé volt, aki a saját erejéből küzdötte fel magát.

Először abban a templomban találkoztak, ahol Massimo húgának esküvőjét tartották.

Amikor Livia első ízben látta mosolyogni a férfit, melegség támadt benne. A szertartás és az azt követő fotózás után a szálloda bárjába ment. Hirtelen úgy érezte, mintha a levegő elektromosan feltöltődött volna körülötte. Még mielőtt elfordította volna a fejét, tudta, hogy a férfi mellette áll. Ebben a pillanatban mintha minden kitörlődött volna az agyából. Bármit is mondott abban a kínos pillanatban, az mosolyt csalt a férfi ajkára. A kínos zavar feloldódott, és Livia úgy érezte, mintha mindig is ismerték volna egymást.

Most még arra sem tudja rávenni magát, hogy ránézzen...

Fogalma sem volt róla, hogyan fog átvészelni egy hosszú hétvégét a férfi családjával a nagypja kilencvenedik születésnapja alkalmából rendezett összejövetelen, és úgy tenni, mintha ők ketten egy boldog pár lennének.

Ahogy Róma fényei eltűntek alatta, Massimo megpróbálta kitisztítani a fejét.

Miután kiderült, hogy fel kell szólalnia a londoni konferencián, észszerűnek tűnt, hogy utána Rómába repüljön, és felvegye Liviát. Egyszerű és logikus következtetés.

Azt feltételezte, hogy négy hónapos szünet után nem lesz nagy ügy újra találkoznia vele. Végül is a nő a legkevésbé sem hiányzott neki. Nem mintha egyáltalán lett volna ideje hiányolni a sok munka mellett. Temperamentumos felesége helyett végre újra az üzletnek szentelhette magát, pont úgy, mint azelőtt, hogy Livia ciklonként tört be az életébe, és teljesen felforgatta. Aznap, amikor elment, Massimo vásárolt egy ágyat az irodájába. Azóta a legtöbb éjszakát ott töltötte. Sokkal kényelmesebb volt, mint a kanapé, amelyet régebben használt, amikor sokáig dolgozott, és úgy döntött, hogy már késő hazamennie.

Nem számított rá, hogy a pulzusa felgyorsul, és a keze nyirkos lesz, amint leszáll a szülővárosában, Rómában. Miért nem ragaszkodott ahhoz, hogy a felesége Los Angelesbe repüljön, ahol amúgy is tankolniuk kell? Kár, hogy nem érkehetnek külön a Fidzsi-szigetekre, mert az megghiúsítaná az egész utazás célját.

Mindenféle kifogást végiggondolt, ami csak az eszébe jutott, miért ne vigye magával a feleségét. De végül is a nagypjáról volt szó. A halálosan beteg nagypjáról, aki családjával és egy seregnyi egészségügyi személyzettel hajóútra indult Rómából a Fidzsi-szigetekre. Három nappal ezelőtt érték el az úti céljukat. Ennek a hétvégének az öröme tartotta életben a nagypját – az utolsó látogatása a hazájában, amelyet huszonkét évesen hagyott el. Jimmy a kilencvenedik születésnapját akarta megünnepelni a szerettei körében azon a szigeten, ahol született, és amely most Massimo tulajdona. A nagypja számára pedig Livia családtag volt. Úgy szerette őt, mint a saját unokáját.

– Egész úton nem akarsz tudomást venni rólam?

Massimo összeszorította a fogát, amikor meghallotta Livia hangját.

Mindig is közvetlen és szókimondó volt. Ha valami nem tetszett neki, gondoskodott róla, hogy a férje megtudja. Sokáig Massimo volt minden boldogtalanságának forrása. Amikor végül bejelentette, hogy elhagyja őt, Massimo meg sem lepődött. Inkább megkönnyebbülést érzett. A Liviával kötött házassága szenvedélyes kapcsolatból kész aknamezővé változott.

A férfi lenyelte a torkában képződött gombócot.

– Fodrásznál voltál? – kérdezte válasz helyett.

Livia sűrű, vörösesbarna haja, amely régen lágy hullámokban omlott le egészen a derekáig, most a válláig ért. Világosabbnak tűnt, talán mert mézszőke tincsek keveredtek bele.

Livia talán nem a legszebb nő a világon, de számára mindig is lélegzetelállítóan gyönyörűnek tűnt. Egy szexi szirén, elbűvölő nevetéssel. Ezt a nevetést hallotta meg a templomban, miközben a húgára, a menyasszonyra vártak. És amikor felfedezte a nőt, aki így tudott nevetni, úgy érezte, az élete megváltozott. Első pillantásra szerelmes lett. Megtalálta azt a nőt, akiről nem is tudta, hogy keresi. Legalábbis akkoriban azt hitte.

Livia kifejező, barna szeme most kitágult, mielőtt fojtottan felnevetett.

– Ez minden, ami eszedbe jut?

Meg sem várta a választ, hanem felugrott. Massimoban homályosan tudatosult, hogy Livia lefogyott. Telt ajka vékony vonallá préselődött, ahogy elhaladt a férje mellett. Egy pillanattal később a mosdó ajtaja hangosan becsapódott.

Massimo végigsimított az állán. Nem számított rá, hogy könnyű hétvégéje lesz, de már most ezerszer nehezebb volt, mint ahogy képzelte.

Livia a csukott végétetőre ült, karját összefonta, és eltökélte, hogy nem fog sírva fakadni. Nem számított sem erre az érzelmi cunamira, sem a lelkében dúló fájdalomra. Épp elég könnyet hullatott már a férje miatt – annyit, hogy már azt hitte, nem maradt belőle egy csepp sem.

Massimo soha nem szerette őt. Ez az igazság, amire mindig emlékeznie kell!

Ő azonban szerette. Őszintén és mélyen.

Cserébe viszont a férfi összetörte a szívét. És a legrosszabb az volt, hogy Massimo nem is sejtette, mit művelt. Félelmetes intelligenciája ellenére a férje egy dromedár érzékenységével rendelkezett. Csakhogy ő túlságosan vak volt a szerelemtől, hogy észrevegye.

Behunyta a szemét, és lassan kifújta a levegőt. Nincs értelme az örületbe kergetnie magát. Csak azért volt itt, mert be akarta tartani az ígéretét, amelyet aznap tett Massimo-nak, amikor a férje harc nélkül elengedte.

Egyáltalán nem akarta, hogy maradjon. Valójában talán meg is könnyebbült – legalábbis Livia ezt látta a szemében.

Három mély lélegzetvétel után felállt, és lehúzta a végét.

Livia Briatore annak a Pietro Espositónak a lánya volt, aki Don Fortunato jobbkezének számított, és akit a kislány nyolc éves korában brutálisan meggyilkoltak. Secondiglianóban nőtt fel, Nápoly északi részén, egy olyan negyedben, ahol a kábítószer és az erőszak mindennapos dolog volt. Már fiatalon megtanulta, hogy ne mutasson félelmet. Legjobb volt, ha egyáltalán nem mutatott semmilyen érzelmet.

Soha nem tudta teljesen kikapcsolni a régi védelmi mechanizmusait, de most örült neki. Ahhoz, hogy átvészelve a következő négy napot, áthatolhatatlan páncélra van szüksége a szíve körül.

Amikor Livia visszasüppedt a bőrülésbe, Massimo már ismét a laptopján dolgozott. Ezúttal azonban felemelte a fejét, és ránézett.

– Kértem magunknak kávé. Ennél valamit?

– Már ettem, mielőtt felszálltam – felelte az asszony, elhallgatva, hogy az étel csak egy fél szelet pirítós volt. A gyomra túlságosan görcsös volt ahhoz, hogy bármit is egyen.

Feszült légkör uralkodott közöttük. De mivel hosszú repülőút állt előttük, Livia nem akarta kínos csendben tölteni az utat.

– Mit csináltál az elmúlt hetekben?

A férfi elhúzta a száját, és visszafordult a laptopjához.

– Sok a dolgom – válaszolta szűkszavúan.

Livia a tenyerébe vágta a körmeit. Hogy utálta ezt a szót! Ez volt a mentség arra, hogy a férje soha nem volt mellette.

– Túl elfoglalt vagy ahhoz, hogy öt percre abbahagyd a munkát, és beszéljünk?

– Ki kell elemeznem ezeket az adatokat, és továbbítanom az eredményt.

Két évvel ezelőtt a férfi elmagyarázta volna neki, mit csinál, mert Liviát lenyűgözte a férfi tehetsége. Massimo az informatikai tanulmányai alatt, a szüneteket kihasználva kifejlesztett egy webes platformot, amely világhódító útjára indult. A diploma megszerzése után kétszázmillió dollárért adta el. Ezzel a pénzzel Amerikába ment, ahol megalapította a *Briatore Technologies* nevű céget, miközben folytatta doktori tanulmányait. Vállalkozása, amelynek továbbra is egyedüli tulajdonosa volt, már több mint ezer embert foglalkoztatott világszerte, akik környezetbarát megoldásokat és alternatívákat kerestek a fosszilis tüzelők használata által okozott számos problémára. Küldetésének érezte, hogy az ötleteivel megmentse az egész bolygót. Véletlen egybeesés, hogy közben egy vagyont keresett.

Eleinte úgy tűnt, ugyanúgy imádja Liviát, mint a lány őt. De miután a vágy első rohama elmúlt, Massimo visszatért a saját világába. Valahányszor Livia megpróbálta rávenni, hogy megnyíljon előtte, a férfi csak még jobban bezárkózott.

A kettejük közötti csend, amelyet csak Massimo billentyűzetének kopogása szakított meg, egyre nyomasztóbbá vált.

Ismerős barázda jelent meg a férfi két szemöldöke között. Livia más, apró változásokat is észrevett rajta. Az első ősz hajszála a halántékán, ahol korábban csak sűrű, fekete haj volt. Sötét karikák a szeme alatt, mintha alig aludna.

Livia lenyelte a torkában lévő gombócot. Massimo harminchat éves volt – elég idős ahhoz, hogy már ne a külsejével törődjön elsősorban.

Massimo, anélkül hogy odanézett volna, a laptop melletti feketekávéért nyúlt, és nagyot kortyolt belőle. Figyelme teljesen a képernyőre összpontosult. Aztán ismét gépelni kezdett.

Livia hirtelen nem bírta tovább. Felugrott, három lépéssel mellette termett, és lecsapta a laptop tetejét.

Massimo összeszorította a fogát, és védelmezően rátette a kezét a laptopjára, nehogy Livia megragadja és földhöz vágja.

– Ez meg mire volt jó?

Ahogy a felesége dühösen fölé tornyosult, el kellett ismernie, hogy elbűvölő látványt nyújt.

– Egy órája vagyunk a levegőben, és alig tíz szót váltottál velem.

– Huszonötöt – javította ki Massimo. – Huszonöt szót mondtam.

– Gorombán és érzéketlenül viselkedsz. Hogyan győzzük meg a nagyapádat és a családod többi tagját, hogy még mindig együtt vagyunk, ha egy pillantásra sem méltatsz, és nem beszélsz velem?

– Nem vagyok udvariatlan. Ez most fontos időszak a számomra. Hétfőn összeállítjuk a prototípusokat...

– Nem érdekel! – szakította félbe Livia. – Bármin is dolgozol, nem érdekel. Azért jöttem, hogy szívességet tegyek neked, a nagyapád érdekében. A legkevesebb, amit megtehetsz, hogy tisztelettel bánj velem.

– Ha tiszteletlen lettem volna, bocsánatot kérek – felelte a férfi mereven, bár legszívesebben visszaszólt volna neki.

Livia hagyta el őt, nem pedig fordítva. Kinevette, amikor ő azt javasolta, hogy legyen gyerekük. Hogyan várhatja el, hogy kedvesen viselkedjen vele?

A pokolba is, azt sem tudta, hogyan viselkedjen most a közelében! Livia mindig is képes volt olyan érzéseket kiváltani belőle, amelyeknek valójában nem volt helyük az ő világában – olyan érzéseket, amelyek sokkal mélyebbek voltak, mint a puszta vágy vagy a barátság. Túl sok helyet követelt magának az életében, és ezzel elterelte a figyelmét.

– Nem akarok bocsánatkérést. Úgysem gondold komolyan, szóval teljesen értelmetlen.

Gyakran hangoztatta ezt a vádat. Ezután általában elszabadultak az indulatok. Massimo nem szerette az értelmetlen konfrontációt, mert úgy gondolta, hogy csak energiapocsékolás. Általában elsétált, amikor a felesége nem volt hajlandó meghallgatni az észérveit.

Sajnos most nincs hová menekülnie.

Büszke volt arra, hogy képes uralkodni magán, és megőrzi a hidegvérét, amikor körülötte mindenki elveszíti a türelmét. Nagyon lassan, az orrán keresztül lélegzett, és Livia dühös arcára nézett.

– Amin dolgozom, az nagyon fontos. Végezni fogok veled, mielőtt leszállunk Los Angelesben. Utána beszélgethetünk, amíg le nem szállunk a Fidzsi-szigeteken, ha ezt akarod.

Livia keserűen felnevetett, leült a vele szemben lévő ülésre, és hidegen rávillantotta a tekintetét.

– Jó. Köszönöm szépen, ez igazán kedves tőled.

Még egy szűk, régi farmerben és fekete garbóban is vonzó és nőies látványt nyújtott. Amikor Massimo először szeretkezett vele, azt hitte, a mennyországba került. A lány még szűz volt, ami meglepte és felvillanyozta.

A szex soha nem tartozott az alapvető szükségletei közé. Ahogy sovány tinédzserből jóképű férfivá cseperedett, elárasztották a nők ajánlatai, és ez a diploma megszerzése után csak fokozódott, mivel nagyon meggazdagodott. Ha megfelelő hangulatban volt, elfogadta az ajánlatot, de a szex csak kellemes szórakozást jelentett számára. Livia volt az első nő, akivel igazi intimitást élt át. Miután összejöttek, kezdetben képtelenek voltak levenni a kezüket egymásról. Massimo életében először vágy és szenvedély emésztette.

Talán Liviának szeretője van? A gondolatra heves szúrás hasított a szívébe. Egy pillanatra le kellett hunynia a szemét, és lassú lélegzetvételekkel elűzni a fájdalmat.

Ha ez így van, akkor sem az ő dolga. Irreális lenne elvárnia, hogy a nő a különélésük alatt önmegtartóztatásban éljen. Ha nem élne a nagyapja, már rég elváltak volna.

– Mikor látogattad meg utoljára Jimmyt? – kérdezte hirtelen Livia, és ezzel gyakorlatilag ellehetetlenítette a próbálkozásait, hogy a képernyőre koncentráljon.

– Miért kérdezed?

– Mert az indulása előtti napon panaszkodott, hogy nem jelentkeztél. Emiatt küldtem is Lindynek egy e-mailt.

Lindy Massimo személyi asszisztense volt, az egyetlen ember a világon, aki tudta, hogy a házasságuk csak papíron létezik. A családjuk még abban a tudatban volt, hogy ők ketten boldog párt alkotnak.

Amikor összeházasodtak, Livia azt remélte, hogy Massimo majd a családjával is többet foglalkozik, de nem így alakult. A két együtt töltött év alatt az egyik karácsonyt a férfi családjával, a másikat pedig az övével töltötték. Ez volt minden. Livia számtalanszor repült egyedül Los Angelesből Olaszországba, hogy meglátogassa legkisebb testvérét és Massimo családját, akiket tényleg a szívébe zárt.

A családjai annyira megszokták, hogy egyedül érkezik, hogy Massimo távolléte egyáltalán nem tűnt fel nekik. Csak Massimo húga, Madeline érezte, hogy valami nincs rendben. De mivel az újszülött gyermekéről kellett gondoskodnia, nem foglalkozott velük annyit, mint máskor. Madeline gyermekének látványa felerősítette Liviában a fájdalmat, amely már régóta ott fészkelte a szívében.

Senki sem tudta, hogy végleg visszatért Olaszországba. Amikor Massimo-ról kérdezték – aki egyébként is ritkán vette fel vele a kapcsolatot –, azt mondta, hogy a férje nyakig ül a munkában. És ez nem is volt hazugság. Massimo mindig dolgozott. Livia régen kilenc hónapig élt ápolóként a nagyapja házában, és ez idő alatt Massimo egyszer sem látogatta meg a rokonát. A család elfogadta, hogy túl elfoglalt ahhoz, hogy rendszeresen hazajöjjön, de a házasságuk alatt Livia levonta a saját következtetéseit. Nem azért nem töltött több időt a családjával, mert túlságosan zsúfolt volt a napirendje. Egyszerűen nem akart.

– Lindy említette – ismerte el a férfi mereven.

– És mit tettél?

– Felhívtam őt a jachton. Jó hangulatban volt. – Massimo tekintete visszavándorolt a laptopra.

– Pedig nincs jól.

Majd megszakadt a szíve, amikor látta, hogy Jimmy mennyire törékennyé vált. Az idős ember, aki olyan ádáz harcot vívott a betegséggel, amikor először diagnosztizálták nála a rákot, egyre gyengült. Még a Fidzsi-szigetekre való repülés is meghaladta volna az erejét. Ezért úgy döntöttek, hajóval tud a legkényelmesebben eljutni a világ másik felére. Jimmy a kilencvenedik születésnapját a családjával akarta megünnepelni, és azon a szigeten szeretett volna lenni, ahol a gyermekkorát töltötte.

– Tudom.

– Legalább vele leszel a hétvégén? – Felesleges lett volna hozzátennie, hogy az együtt töltött idő Jimmy leghőbb vágya.

Massimo úgy gondolta, hogy a pénze elég ajándék. Miután meggazdagodott, új házakat és autókat vett a családjának. Ahogy nőtt a vagyona, úgy nőtt a nagylelkűsége is. Ő fizette a drága kezelést, miután Jimminél rákot diagnosztizáltak, és fedezte a későbbi orvosi ellátás összes költségét. Aztán megvette a szigetet, ahol a nagyapja született. Egy vagyont fektetett egy olyan

szállodakomplexum építésébe, ahol az egész család együtt lehetett. Massimo finanszírozta a hatalmas jachtot is, amellyel a család a szigetre hajózott.

De minden nagylelkűsége ellenére vaknak bizonyult azzal a ténnyel szemben, hogy a családja sokkal jobban szerette volna, ha velük van, mint ha ajándékokat ad nekik. Úgy tűnt, azt sem vette észre, hogy nagyapja ideje lassan lejár.

- Igen.
- Kikapcsolod a laptopodat és a mobiltelefonodat is?
- Tudod, hogy azt nem tehetem.
- Tudom.

Massimónak összeszűkül a szeme.

- Erről majd később beszélünk.

Livia gúnyosan felnevetett.

- Később... Nálad mindig minden később lesz, ugye?

A férfi a mellette lévő ülés háttámlájára csapott.

– Nálad meg mindig mindennek most azonnal kell megtörténnie. Mondtam, hogy beszélhetünk, ha végeztem a munkával, de szokás szerint nem hallgatsz rám. Ez fontos, és nagy figyelmet igényel. Ha nem tudsz türelmesen várni, amíg befejezem a munkát, akkor azt javaslom, menj a hálószobába, és pihentesd a szádat.

Massimo még akkor sem érzett büntudatot a kirohanása miatt, amikor látta, hogy Livia elsápad. És ahogy azt előre tudta, a nő nem hagyta, hogy az övé legyen az utolsó szó. Anélkül hogy levette volna a szemét a férfiről, lassan felállt.

– Ha valakinek gondot okoz a hallgatás, az te vagy. Ha valami nem a te értékes munkádról szól, akkor érdektelen a számodra. Négy hónapja láttál utoljára, és még csak meg sem kérdezted, hogy vagyok. Ha bármi kétségem lett volna afelől, hogy a legjobb dolog, amit tehettem, hogy elhagytalak, egy óra a társaságodban elég volt, hogy eloszlassa a kétségeimet. Sosem törődtem velem. Soha nem törődtem más emberekkel.

Azzal Livia otthagya – de nem a hálószobába ment, hanem vissza az eredeti helyére. Mozdulataiban volt valami méltóság, ami a keserű szavai ellenére is megérintette Massimót. Livia a keménység és a sebezhetőség különös keverékét mutatta. Keménysége azt jelentette, hogy nem kerülte el a vitákat. De a sebezhetősége miatt könnyű volt őt megbántani. A férfinak soha nem jutottak eszébe a megfelelő szavak, hogy begyógyítsa a sebeket, amelyeket akaratlanul okozott neki. És egy bizonyos ponton abba is hagyta a próbálkozást.

A válaszfalat felhajtották, és Livia eltűnt a szeme elől.

Massimo megkönnyebbülten felsóhajtott, és megdörzsölte a szemét. Huszonnégy órája nem aludt. Kimerült volt.

Megnyomta a csengőgombot, és rendelt egy kávét a stewardestől. A koffein és a cukor ébren tartja, amíg befejezi az elemzést. Talán utána alhat egy kicsit.

A képernyőn megjelenő adatok hirtelen elmosódtak a szeme előtt. Olyan nehéznek érezte a fejét! Úgy tűnt, hatalmas súly nyomja a vállát. Sürgős munkája ellenére a gondolatai visszakanyarodtak a házasságuk első napjaira. Akkor még azt hitte, hogy semmi sem állhat közük.

Livia megpróbált a filmre koncentrálni, de egyszerűen nem tudta követni a történetet. Hiába tekerte maximálisra a fejhallgató hangerejét, hogy elnyomja Massimo gépelését, csak rá tudott gondolni.

A szeme sarkából mozgást vett észre. Levette a fejhallgatót, és kiegyenesedett, amikor a stewardess odalépett hozzá, és megkérdezte, nincs-e szüksége valamire.

– Egy takaró jólesne, köszönöm – válaszolta. Massimo repülőgépeinek légkondicionálója mindig olyan hidegre volt állítva, hogy majd megfagyott.

Amikor megkapta a takarót, észrevette, milyen csend van a kabinban. Leengedte a válaszfalat, és Massimóra nézett.

A férfi elaludt. Livia gondolkodás nélkül felállt, és odament hozzá.

Hosszú ideig alig mert levegőt venni. Annak a férfinak a vonásait tanulmányozta, akit egykor annyira szeretett. Fidzsi-szigeteki származása jobban megmutatkozott rajta, mint a hűgán. Olajsínű bőre és ébenfekete, sűrű haja volt. Szerette, amikor a férfi kissé megnövesztette. Hány boldog órát töltöttek a kanapén beszélgetve, miközben ő az ölében tartotta a fejét, és a haját simogatta! Élvezettel hallgatta Massimo csodálatos, mély hangját, és újra meg újra végigsimított a haján.

Összeszorult a torka, miközben óvatosan ráterítette a takaróját Massimóra. Majdnem megnyomta a gombot, amellyel hátradönthette volna az ülést, de félt, hogy a mozdulat felébreszti a férfit. Megint észrevette a sötét karikákat a szeme alatt. Vajon mikor aludt utoljára? És mikor evett rendszeren?

Legszívesebben kinyújtotta volna a kezét, hogy megérintse az arcát. Aztán végigsimított volna a haján...

Csak az utolsó pillanatban tért észhez. A keze már csak centiméterekre volt Massimo arcától, amikor rájött, mit akart tenni.

A szíve hevesen vert, és a légzése szaggatott volt. Sietve megfordult. Hirtelen félt közel kerülni a férfihoz.

Massimo hirtelen kinyitotta a szemét. Zavartan pislogott. A laptopja még mindig nyitva volt, de már a képernyővédő látszott rajta.

Elaludt volna?

Kinyújtóztatta a lábát, és hirtelen fájni kezdett. Megdöbbenve nézett le a rajta lévő takaróra. Hogy került ide?

Liviára pillantott. Az ülését hátradöntötte, fejhallgatót viselt, és filmet nézett. A takaróját egészen az álláig húzta.

– Te takartál be?

Livia odafordult felé, és levette a fejhallgatóját.

– Mondtál valamit?

Mielőtt Massimo válaszolhatott volna, egy stewardess lépett oda hozzájuk.

– Körülbelül tíz perc múlva leszállunk.

Amint ismét kettesben maradtak, Massimo Liviához fordult.

– Mennyi ideig aludtam?

A nő megvonta a vállát.

Massimo halkán káromkodott egyet. Az elemzést még nem fejezte be. A fenébe, pedig megígérte a projektvezetőnek, hogy elküldi, mielőtt az reggel beér az irodájába.

Livia takargatta be. Teljesen biztos volt benne. Elég jól ismerte őt ahhoz, hogy tudja, a közömbössége csak látszat.

A szunyókálás után jobban tudott volna koncentrálni, de mivel közeledett a leszállás ideje, összecsukta a laptopot. Alig várta, hogy Los Angelesbe érjenek.

Amint földet értek, felkapta a laptopját, és felugrott. De amint megtette volna az első lépést a folyosón, Liviával találta magát szemben. Ő is a táskáját szorongatta, mintha menekülni akarna. A férfi félreállt, hogy elengedje, de mindketten ugyanabba az irányba tértek ki egymás elől.

A tekintetük találkozott. Csak egy rövid pillanat volt, amíg egymásra néztek, de ez is elég volt ahhoz, hogy Livia felfedezze a férfi szemében a fájdalmat, amelyet általában olyan mesterien rejtett el előle.

Képtelen volt bármit is mondani, csak állt ott. Végül pislogott, és lehajtotta a fejét.

– Bocsánat – motyogta, és elsuhant a férfi mellett.

Massimo lenyelte a torkában lévő gombócot, és a másik kijáraton át elhagyta a gépet.

2. FEJEZET

Két órával a Los Angeles-i tankolás után felszállási engedélyt kaptak a Fidzsi-szigetekre vezető útjuk második szakaszára.

Livia még Massimo előtt visszatért a repülőgépre. Gyanította, hogy a férfi a repülőtér egyik privát várótermébe ment dolgozni. Ő viszont rövid sétát tett mobiltelefonjával a kezében. Megpróbálta felhívni Gianlucát, a legfiatalabb testvérét. De nem érte el, és az öccse sem hívta vissza.

Utálta Los Angeleset. Utálta Kaliforniát. Utált itt élni annak idején. Bár a helyet „arany államnak” nevezik, az ő életéből hiányzott a napsütés.

Kezdetben nagyon élvezte az újdonság varázsát. Nápolyhoz és Rómához képest minden olyan hatalmasnak tűnt. Az égbolt szélesebbnek, a nap ragyogóbbnak. De aztán jött a magány. Nem voltak itt barátai, és esélye sem volt rá, hogy újakat szerezzen. Massimoval ellentétben, aki folyékonyan beszélt angolul, az ő nyelvtudása szerény volt. A ház, amelyben laktak, negyven kilométerre állt a városközponttól. Massimo kifejezetten visszahúzódó ember volt, szándékosan választott magának olyan otthont, amely távol van a kíváncsi szemektől. Itt nem voltak szomszédai. A szobalányok pedig csak angolul vagy spanyolul beszéltek.

Livia szinte belebetegedett a honvágyba. Massimo azonban ezt nem értette, meg sem próbálta megérteni.

Furcsa volt egy nap leforgása alatt másodszor látni a naplementét. Az út első szakaszában aludnia kellett volna, de az alvás volt az utolsó dolog, ami eszébe jutott – és az utolsó dolog, amire képes lett volna. A nap, amely most Los Angeles fölött lebukik, hamarosan Rómában kel fel.

Livia ásított, és Massimo ülésére nézett. A válaszfal újra ott volt közöttük, hallotta a férfi ujjainak kopogását a billentyűzeten. Ennyit a beszélgetésről...

A stewardess hozott egy takarót és egy párnát. Miközben a székét ágygá alakították, Livia pizsamába bújt a fürdőszobában, letörölte a sminkjét, és megmosta a fogát.

A fedélzeti hálósobára gondolt, meg a benne lévő kényelmes franciaágyra. A gyomra összeugrott, ahogy eszébe jutott az a sok csodálatos óra, amelyet ott töltöttek. Massimo nem hibáztatta volna, ha ott alszik, de Livia egyszerűen nem tudta rávenni magát. Nem akart abban az ágyban aludni, amelyben egykor szenvedélyesen szeretkeztek, és reggel arra ébredni, hogy a mellette lévő fekhelyet nem használták.

Massimo is felállt, és épp nyújtózkodott, amikor Livia visszatért, kezében a piperetáskájával. Ugyanaz a táska volt, amelyet a házasságuk idején használt. A látvány megérintett valamit Massimo lelkében.

Smink nélkül, egyszerű krémszínű pizsamájában Livia fiatalabbnak és sebezhetőbbnek tűnt. A férfi ismét érezte a szúrást a szívében.

– Megyek, iszom egy pohárával. Te is kérsz?

Livia kimerültnek tűnt. Az ülését ágygá alakították, de ez nem olyan, mintha igazi ágyban aludna.

– Miért nem alszol a hálósobai ágyban?

Livia alig észrevehetően összerezsent.

– Jó lesz így, köszönöm. Használd te, elvégre csak pár órát aludtál.

Amióta Livia elhagyta, csak egyszer járt a fedélzeti hálósobában. A közös ágyban aludni... már a gondolatától is előntötte a fájdalom.

Elvett egy üveg bourbont és két poharat a bárpultról. A stewardess hozott neki egy jégkockákkal teli vödört. Massimo elvette tőle, és kérdően nézett Liviára.

Ő egy pillanattal habozott, aztán bólintott.

Miután a stewardess letompította a fényeket, és elhagyta a kabint, Massimo mindkét pohárba

whiskey-t töltött, és az egyiket Liviának adta. Ő elfogadta, de kínosan kerülte a szemkontaktust és az érintést.

Massimo érezte rajta a fogkrém mentolos illatát, a hidratáló krém illatát. Mindez egy csodálatos felhővé állt össze, amely mindig jobban megrészegítette, mint a felesége parfümjé. Hiszen a parfümöt, amit napközben magára fúj, bárki élvezhette, aki közel került hozzá. De az éjszakai illata csakis az övé volt.

Vajon más férfiak voltak-e olyan szerencsések, hogy belélegezhették ezt az illatot?

Livia leült a fotelágnya szélére, és ivott egy kis kortyot a bourbonból. A hálóruhája szinte az egész testét eltakarta. Ennek ellenére a látvány majdnem elvette a férfi eszét. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy a szemébe nézzen.

Pillanatnyi csend után Livia megkérdezte:

– Ugye aludni fogsz?

Massimo megvonta a vállát, és ivott egy nagy kortyot az italból.

– Ha sikerül... – Felemelte a poharát. – Ez talán segíteni fog.

– Mikor érünk a Fidzsi-szigetekhez?

A férfi az órájára pillantott.

– Kilenc óra múlva landolunk Nadin.

– Onnan még tovább kell repülnünk, ugye? – Livia tudta a választ, de a félhomály mintha még jobban összezsugorította volna az amúgy sem túl tágas kabint, veszélyesen meghitt hangulatot teremtve.

– Béreltem egy Cessnát, hogy elrepítsen minket Seibua szigetére – mondta Massimo.

– Sikerült megváltoztatnod a nevét? – Már nem emlékezett a sziget eredeti nevére, ahol Massimo nagyapja született és nevelkedett.

– A papírmunka még hátravan, de biztos forrásból tudom, hogy a névváltoztatást engedélyezni fogják. – Massimo kiürítette a poharát, és töltött magának egy újabb adagot. Kérdőn felemelte az üveget, de Livia megrázta a fejét. Ahhoz, hogy átvészelve ezt a hétvégét, szüksége volt némi távolságtartásra és a józan eszére.

– Nem akarsz venni egy Cessnát, amely mindig a reptéren várakozik?

A férfi elhúzta a száját. Pontosan a fölötte lévő lámpa fényében állt.

– Az, hogy veszek-e repülőgépet ott is, attól függ, milyen gyakran látogat el a család a szigetre.

Az újonnan épült üdülőhelyet mindenkor a család rendelkezésére bocsátotta, természetesen ingyenesen.

– Ahogy a húgodat ismerem, gyakran ott lesz. – Az viszont kétséges volt, hogy Massimo újra ellátogat-e a szigetre. Az ő elképzelése a szabadságról az volt, hogy esetleg kivesz egy vasárnapot.

Livia futó mosolyt látott a férfi száján, amely azonnal eltűnt a pohár mögött.

– Mikor érkezett meg a családod?

– Három nappal ezelőtt.

– Jártál már a szigeten?

– Eddig még nem volt rá időm.

Livia az ajkába harapott, hogy ne mondja ki hangosan: Massimónak soha semmire nincs ideje, csak arra, ami a munkájával kapcsolatos. Csillagászati összeget fizetett egy szigetért, de az igazi munkát az ügyvédek és a könyvelők végezték. Egy vagyont költött arra, hogy fényűző birtokot építtessen a családja számára, de miután felbérelte a kivitelezőt, és átutalta a pénzt, nem sok köze volt az építkezéshez. Livia látta a kezdeti terveket, mielőtt elhagyta Massimót, de kételkedett benne, hogy a férfi többször megnézte volna, mint ő.

Mindenesetre neki ehhez már semmi köze. Ha a férfi ki akarja zárni a családját az életéből, az ő döntése. Már nem éretlen kamasz – mint Livia öccse, Gianluca, aki hét hónappal az apjuk halála után jött a világra.

De még mindig van remény az öccse számára. A többi testvérével ellentétben Gianluca még nem merült el az alvilágban. A kérdés csak az, hogy lesz-e bátorsága elfogadni a felé nyújtott kezet, és olyan életet élni, amelynek nincs köze az erőszakhoz és a kábítószerhez.

Pasquale számára, aki – halott apjához hasonlóan – magasra emelkedett a maffiózó Don Fortunato világában, nem volt segítség. És Denise számára is késő volt. Ő Pasquale egyik ambiciózus barátjához ment feleségül, és második gyermekével volt terhes. A testvérei és az édesanyja is tudta, hogy Livia ajtaja mindig nyitva áll előttük, de ő már csak Gianlucában reménykedett. Az öccse nemrég ünnepelte a tizennyolcadik születésnapját. Ha Don Fortunato úgy dönt, a fiú érdemes arra, hogy csatlakozzon a testőrségéhez, akkor hamarosan le fog csapni rá.

Massimo viszont úgy döntött, hátat fordít Olaszországnak és a családjának, amikor körülbelül annyi idős volt, mint Gianluca. Hetven évvel korábban a nagyapja is elhagyta szülőföldjét. A különbség annyi volt, hogy a nagyapja élete szerelmét követte annak idején Angliába. Amikor a lányuk, Sera egy olaszhoz ment feleségül, Jimmy és Elisabeth ismét elköltözött – ezúttal Olaszországba, hogy a lányuk közelében lehessenek. Számukra mindig a család volt az első. Csak Massimónak nem számított. Ő nem látott semmi rosszat abban, ahogyan az életét élte, távolságot tartva azoktól az emberektől, akik szerették. Liviának el kellett fogadnia ezt, hisz semmit sem tehetett ellene. Megpróbálta, de amikor rájött, hogy a távolságtartás már rá is vonatkozik, nem volt más választása, mint hogy elhagyja a férjét.

Az elmúlt négy hónapot azzal töltötte, hogy kétségbeesetten próbálta újra megtalálni önmagát, ezalatt pedig Massimo úgy folytatta az életét, mintha ő soha nem is lett volna a része.

Livia megitta az utolsó korty bourbont, letette a poharat, és bebújt a takaró alá.

– Megpróbálok aludni. Jó éjszakát!

Azzal hátat fordított neki, és lehunyta a szemét.

Massimo nyitott szemmel feküdt a takaró alatt. Annyi bourbont ivott, ami egy elefántot is elaltatott volna, mégsem talált nyugalmat. Most azonban nem a projekt körül keringtek a gondolatai, hanem Livia körül.

Elfordította a fejét, és figyelte, ahogy a takarója emelkedik és süllyed a légzés egyenletes ritmusában.

Már az első éjszaka, amikor találkoztak, együtt aludtak. Miután a szálloda bárjában jót beszélgettek, többé nem tévesztette szem elől a lányt. Mindkettejük számára világos volt, hogy ez nem egyéjszakai kaland lesz.

Massimo hamar megszokta, hogy Livia gyakran beszél álmában. Néha még a szavak is tisztán kivehetőek voltak. Emlékezett az érzésre, amikor a lány először mormolta a nevét. Jobb érzés volt, mint amikor megkapta a kétszázmillió dollárt azért a hülye szoftverért.

Livia álmái nem voltak mindig szépek. Sokszor neki kellett felébresztenie egy-egy rémálomból. A lidérces évek, amelyeket Nápolyban töltött, még mindig kísértették.

Vajon most van olyan férfi az életében, aki megmenti a rossz álmaitól?

Massimo megszorította az orrnyergét. Livia szerelmi élete már nem tartozik rá. A gondolat, hogy a felesége szeretőt tart, csak azóta merült fel benne, hogy Livia felszállt a gépre – de azóta nem is tudott másra gondolni.

A különválásuk óta eltelt négy hónap alatt az ő libidója mintha meghalt volna. Ám az érzések, amelyek most kavargtak benne, azt súgták, hogy csupán csak álomba merültek.

Házasságuk kezdetén nagy reményeket tápláltak, és biztosak voltak abban, hogy helyesen cselekszenek. Mindketten túl naivak voltak ahhoz, hogy felismerjék, a lángoló szenvedély bizony kihunyhat.

Massimo nem tartozott azok közé az emberek közé, akik kimutatták az érzelmeiket, de már a kezdetektől fogva természetesnek érezte, hogy kitárulkozzon Livia előtt.

És akkor fordult a kocka. A feltételezése, hogy ugyanúgy folytathatja az életét és a munkáját, mint eddig, csak most egy gyönyörű és temperamentumos feleség várja otthon, hamarosan megdőlt.

Soha nem kellett volna elvennie Liviát. Ez az igazság. De annyira hajtott a vágy, hogy magához kösse, hogy nem akarta meglátni: a házasság egy olyan nővel, mint Livia, eleve kudarcra van ítélve. Ez a nő sokkal többet várt tőle, mint amit adni tudott.

Amikor Livia felébredt, még mindig sötét volt. A mobiltelefonja után tapogatózott, megnézte rajta az órát, és megkönnyebbülten látta, hogy szerencsére már csak néhány óra van hátra a leszállásig.

Csendesen, hogy ne ébressze fel Massimót, kibújt az ágyából, és elővette az ülés alól a piperetáskáját. Aztán elindult a fürdőszobába, mert szüksége volt egy meleg zuhanyra. Kár, hogy a fürdőszobát csak a hálósobán keresztül lehet megközelíteni...

Amint kinyitotta a hálósoba ajtaját, és átlépte a küszöböt, rájött, hogy nagyot hibázott. A fürdőszobában az ajtó alatt fénycsík húzódott, Massimo tusfürdőjének illata pedig betöltötte a szobát.

Mielőtt sietve visszavonulhatott volna, kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és a férfi állt előtte. Meztelenül.

A karamellszínű szempár döbrent pillantása találkozott az övével, és minden levegő kiszökött a tüdejéből.

A másodpercek mintha órák lettek volna, amíg egymást bámulták. Nagy gombóc képződött a torkában, amitől nehezen kapott levegőt.

Ahhoz képest, hogy Massimo ritkán sportolt, fantasztikus teste volt. Karcsú, de izmos.

Livia megérezte az ismerős görcsöt az alhasában, és forróság támadt a lába között, ahogy észrevette a férfi erekcióját.

A forróság lángoló tűzzé változott, amitől az arca is kipirult. Önkéntelenül is szorosabban fogta a piperetáskáját, és a mellkasához szorította.

A férfi szemében olyan kifejezés jelent meg, amit jól ismert – és ami miatt sarkon kellett volna fordulnia és elmenekülnie. De nem tudott megmozdulni. Olyan volt, mintha a lába a földhöz tapadt volna.

Kétségbeesetten próbálta elkerülni, hogy a tekintete ismét Massimo ágyékára vándoroljon. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy legyőzze az izzó forróságot, amely egyre jobban szét akart terjedni a testében.

A férfi felkarját tetoválás borította, mely átnyúlt a bal vállán. A középpontban egy nap állt, amely az újjászületést szimbolizálta, és azt, hogy mindenben a tökéletességre, a sikerre törekedett. Körülötte egy cápafogakból álló koszorú volt, amely erőt és energiát jelentett. A fogak körül lándzsahegyek voltak. Livia nem tudta, hogy mit jelképezhetnek, de Massimo számára fontosak lehettek.

Az ösztöne azt súgta, hogy neki is köze van hozzá.

Az ujjai bizsergése, amely arra csábította, hogy alvás közben megsimogassa a férfi arcát, visszatért. Ezúttal féktelen vágy kísértte, hogy megérintse a tetoválásokat. Vágyott rá, hogy újra érezze Massimo testének melegét, ahogy az övéhez simul... Hogy a férfi újra átölelje az erős karjával, és ő elmerüljön abban a mámorító érzésben, amit a szeretkezéseik során érzett. Ha ebben a pillanatban Massimo a kezét nyújtotta volna neki, ő boldogan simult volna a karjába.

Újabb másodpercek teltek el anélkül, hogy bármelyikük is megszólalt volna. Csak a köztük lévő levegő tűnt egyre sűrűbbnek.

Aztán Massimo lehunyta a szemét. Amikor legközelebb ránézett, a felkavaró vágy eltűnt a tekintetéből. Visszahúzódott a csigaházába, aztán megfordult, és visszament a fürdőszobába, majd becsukta maga mögött az ajtót.

3. FEJEZET

Livia kinézett a Cessna ablakán, amelybe a nadi repülőtéren való leszállás után szálltak át. Egy ovális alakú sziget terült el alattuk, amely trópusi oázisként emelkedett ki a Csendes-óceán déli részéből. A Seibua-szigetet aranyszínű homok borította, és türkizkék tenger vette körül, amely a mélyebb részeken sötétkékre változott. Livia szebbnek és egzotikusabbnak találta a látványt, mint amire valaha számított.

A felkelő napot bámulta, aztán lehunyta a szemét, és élvezte a meleget a bőrén. Figyelte Massimo reakcióját, ahogy megteszi az első lépéseit a nagyapja szigetén. A férfi egy várakozó kocsihoz sietett, és bemutatkozott a sofőrnek.

Livia térdig érő, piros nyári ruhát viselt, és Massimo is az időjárásnak megfelelően öltözött: fekete vászonnadrágot és sötétkék, rövid ujjú inget viselt. Liviának meg kellett küzdenie magával, hogy elűzze a fejéből azt a képet, ahogy a férfi meztelenül áll előtte.

Rámosolygott a két fiatalemberre, akik éppen a bőröndjeiket pakolták át a Cessnából a kocsiába. Csak ezután sétált oda Massimóhoz, aki bemutatta a sofőrnek, először angolul, majd olaszul.

Livia megrázta a rokonszenves férfi kezét, és így válaszolt:

– Örülök, hogy megismerhetem.

A szeme sarkából észlelte Massimo meglepetését, de a férfi kommentár nélkül hagyta az angol nyelvű próbálkozását, ehelyett intett neki, hogy szálljon be.

Miután Livia helyet foglalt hátul, megkönnyebbülten látta, hogy Massimo előre ül, a sofőr mellé.

– Mennyi idő alatt érjük el a szállásunkat? – kérdezte meg.

A sziget nagyobb volt, mint gondolta. Képzeletében mindig egy apró sziget jelent meg, amelynek közepén egy pálmafa áll.

– Öt-tíz perc múlva.

Egy idő után a buja és egzotikus növényzet aranyszínű homokos tengerpartnak adta át a helyét.

Livia a nyakát nyújtogatta, hogy megnézze a pálmalevelekkel borított luxusfaházakat, amelyek egymástól némi távolságra helyezkedtek el egy szikla tövében. Az egyik kunyhó egyenesen az óceánból látszott kiemelkedni. Lejjebb, a parttól fallal elválasztva állt Massimo nagyapjának kunyhója. Jobbra helyezkedett el a szállodakomplexum központi épülete, egy hatalmas faház. Mögötte, kókuszpálmák és más trópusi fák árnyékában a konyha és a személyzeti kunyhók kaptak helyet. Jobbra, szinte a látóterükön kívül, frissen telepített mangroveerdő húzódott, hogy megvédje a szigetet az eróziótól és a tengerszint emelkedésétől.

Minden részlet, amit Massimo a nagyapja szigetére tervezett, csodásan megvalósult.

A főépület előtt a sofőr megállt, és mielőtt kiszállt volna, mondott nekik valamit.

Massimo követte, és segítőkészen kinyújtotta a kezét Livia felé.

A váratlan gesztus összezavarta a nőt. Végül is az elmúlt négy órában nemigen törődtek egymással.

Egy gyermek hangosan felsírt, mire Liviának leesett a tantusz: Massimo családja már itt van, és láthatja őket.

Megfogta hát a férfi kezét, ám az érintéstől elakadt a lélegzete.

Hirtelen a világ mintha megállt volna. Ahogy belenézett abba a csupa érzélem szempárba, leküzdhetetlen vágy lángolt fel benne. Rég elfeledett érzelmek törtek benne utat maguknak, amitől összeszorult a torka.

Okkal temette el ezeket az érzéseket – mert Massimo soha nem viszonzta őket.

Elfordította a fejét, hogy megtörje a varázst. Szerencsére észrevette Madeline-t, aki a főépület lépcsőjén ült kislányával, Elisabethszel az ölében. Livia elengedte Massimo kezét, odaszaladt hozzájuk, és megölelte őket.

A férfi figyelte a felesége és a húga szívélyes és kölcsönös üdvözlését. Livia gyengéden végigsimított

az unokahúga rózsás arcán, aztán a karjába vette a babát.

Massimónak nehezőre esett, hogy kordában tartsa az érzelmeit. Livia kinevette, amikor ő felvetette, hogy lehetne gyerekük.

Lassan ő is feléjük vette az irányt, és felkészült az elkerülhetetlenre.

Madeline nem okozott neki csalódást. A szokásos csókok után kivette a kis Elisabetht Livia kezéből.

– Massimo, bemutatom az unokahúgodat, Elisabetht. Elisabeth, ő a nagybátyád, akiről már annyit hallottál, de akinek sajnos soha nem volt ideje találkozni veled, mert túlságosan lefoglalta a világ megmentése.

Hat hónapos unokahúga nagy kék szeme egyenesen rá szegeződött, mintha értette volna az anyja szavait. Massimo zavarba jött.

– Hosszú volt az út. Nem tartogathatnánk a sértéseket későbbre?

Madeline vidáman mosolygott.

– De, persze. A többiek odabent várnak rád.

A nagyapja körül gondozók sűrögtek, és ott voltak Massimo szülei is. Holnap estig nagyapja többi testvére, a házastársaik, gyermekeik, unokáik és dédunokáik is ideérnek repülővel vagy hajóval a nagy születésnap partira. Mióta a nagyapja elhagyta ezt a paradicsomi szigetet, Fidzsi egyik legkisebb szigetét, ez lesz az első alkalom, hogy minden testvérét újra láthatja. A kivándorlása óta eltelt hetven év alatt a Seibua család tagjai elhagyták a kis szigetet, hogy máshol találjanak jobb életre. A legtöbben Viti Levu szigetén telepedtek le. A hamarosan Seibua névre hallgató sziget több mint egy évtizeden át elhagyatott volt, mielőtt Massimo megvásárolta.

A főépületben minden megtalálható volt, amit az építészek ígértek. Massimo olyan helyet szeretett volna, ahol az egész népes család számára elegendő hely van – legyen szó akár esküvőről vagy partikról. Az előcsarnokban jobboldalt asztalok és székek, baloldalt pedig kanapék sorakoztak. A tér elég nagy volt ahhoz, hogy akár száz ember táncolhasson, vagy seregnyi gyerek játszhasson. Holnap este a becslésük szerint legalább tizenöt gyerek fogja kipróbálni.

Egyelőre azonban csak a közvetlen családtagok voltak jelen. Massimo több mint egy éve nem látta egyiküket sem. Livia tartotta velük a kapcsolatot. Most úgy látta, hogy a felesége úgy öleli át az ő szüleit, mintha a gyermekük lenne, nem pedig a menyük. Az asszony soha nem értette, honnan ered a férfi ambivalens viszonya a családjával szemben. A felesége szemében olyan családja volt, amilyenre egy gyerek csak vágyhat.

Livia gyerekkora szörnyű volt, tele erőszakkal és fenyegetéssel. Az apja meghalt, mielőtt ő tízéves lett volna. Édesanyja egy menyasszonyiruha-üzletben dolgozott üzletvezetőként, de a pult alatt drogot árult. Havonta kapott fizetést Don Fortunatótól is, a maffiafőnöktől, akit Livia apja védett. Vérdíj, ahogy Livia megvetően nevezte. Az Esposito-házban a pénz sosem jelentett problémát. Livia elmesélte Massimónak, hogy egyszer bement az anyja boltjának raktárába, és az egyik dobozban, ahol a harisnyakötőket kellett volna tárolniuk, egy csomó pénzt talált. Az összeget félmillió euróra becsülte.

Több bátorság kellett hozzá, mint Massimo gondolta volna, hogy kiszabaduljon ebből az erőszakos, bűnnel teli világból. Livia valóságos idillnek képzelte el az ő gyerekkorát. Fogalma sem volt róla, milyen lehetett lyukas cipővel járni az eső áztatta utcákon, vagy gúnyolódás céltáblája lenni az iskolában, mert a ruhái két számmal kisebbek voltak a kelleténél. Meg tudott volna birkózni ezzel, ha a szülei keményen dolgoznak, de nem ez volt a helyzet. Édesapja egy cipőjavító műhelyben dolgozott, édesanyja pedig a fiuk születése után abbahagyta a munkát.

Élvezni kell az életet! – hirdette mindig az apja. Mit számított, ha hetente egyszer engedhették meg maguknak, hogy húst egyenek? Tápláló gyümölcsök és zöldségek nőttek a kertjükben! Mit számított, ha nem telt új számológépre, miután Massimóé lehúzták a vécén a gonosz osztálytársai? Elég okos gyerek, nem kell neki gép a számoláshoz!

Kényszerből lett okos, nem azért, mert annyira tehetséges volt. Tizenhárom éves korára már bárkinek hajlandó volt dolgozni, aki munkát adott neki: kisebb megbízásokat teljesített, polcokat pakolt, piacon dolgozott, irodákat takarított. Mindent elvállalt.

Vett egy számítógépet meg egy telefont, a maradék jövedelmét pedig félretette – ami később jó ötletnek bizonyult. Mert amikor eljött az ideje, hogy elmenjen otthonról tanulni, a szüleinek egy fillérjük sem volt, hogy támogassák.

Az egyetemi évek közelebb hozták őt a nagyszüleihez, akik Rómába költöztek, amikor a lányuk hozzáment egy olasz férfihoz. Az ő lakásuk sokkal közelebb volt az egyetemhez, mint a szülei háza. Ragaszkodtak hozzá, hogy rendszeresen meglátogassa őket, finom ételeket és kényelmes ágyat biztosítottak neki. Ez idő alatt sokat megtudott a nagyapja gyökereiről.

És most itt van, ahol eddig csak képzeletben járt, és két év után először találkozik újra a családjával.

A szülei szeme felcsillant, amikor odalépett hozzájuk. Az üdvözlésből hollywoodi filmbe illő fogadtatás lett. Az apja figyelmen kívül hagyta a kinyújtott kezét, és olyan szorosan átölelte, hogy egy nála gyengébb ember nehezen kapott volna levegőt. Aztán az anyja is ugyanezt tette. Vidám szóáradatukat újra és újra apai és anyai csókok szakították meg.

Végül sikerült kiszabadulnia, és a nagyapja felé fordult. A látványtól azonban földre gyökerezett a lába.

A férfi, aki a kerekesszékekben ül, oxigénpalackra kötve... tényleg a nagyapja lenne? Ő lenne Jimmy Seibua?

Massimo térdre ereszkedett, és belenézett a homályos szempárba, amely valaha az étcsokoládé színére emlékeztetett. Óvatosan átölelte az idős embert, miközben rémület és fájdalom rohanta meg.

Döbbenetét meleg mosoly mögé rejtette. A szeme sarkából látta, hogy Livia beszélget valakivel az orvoscsapatból. Majd ő is megteszi, ha visszanyeri az önuralmát...

Nem sokkal később az egész család helyet foglalt az előcsarnokban a kanapéken. A nagyapját is odatolták a kerekesszékeibe, majd friss kávé, süteményt és gyümölcsöt szolgáltak fel.

A viszontlátás örömeinek kellett volna eltöltenie, ehelyett Massimo teljesen összetört. Úgy érezte, mintha minden levegőt kiszívtak volna a tüdejéből, annyira összeszorult a mellkasa. Normál körülmények között is utálta a felszínes csevegést, de most alig tudta rávenni magát, hogy tőmondatoknál hosszabban válaszoljon a kérdésekre.

A húga ragaszkodott hozzá, hogy a délutánt a jachton töltsék, és elhajózzanak egy húsz kilométerre lévő kis atollhoz. Ezt az atollt védett korallzátony vette körül, amely még látványosabb volt, mint a Seibua-sziget körültek.

Már csak negyvennyolc óra, villant át Massimo agyán. Ezt követően távozhat, és visszatérhet a munkájához.

Az a nyugtalanító érzése támadt, hogy ez lesz élete leghosszabb negyvennyolc órája. A családjától való távolsága soha nem tűnt nagyobbak. Igen, ez a családja, de soha nem érezte magát közéjük tartozónak. Mindig úgy érezte, hogy ő egy kakukkfióka egy idegen fészekben. Ha nem hasonlított volna annyira a szüleihez, könnyen azt képzelte volna, hogy örökbe fogadták.

Az egyetlen ember, aki mellett valaha is jól érezte magát, az Livia volt – de mostanra már tudta, hogy ez az érzés csak illúzió. A felesége leült vele szemben a kanapéra, közben Madeline-nel beszélgetett, és a karjában tartotta a babát. Láthatóan nem törődött vele, hogy Elizabeth lelkesen rángatja a haját.

A felesége jobban érzi magát a családjával, mint ő! A nő, aki korábban kinevette, amiért gyereket akart, most boldogan nevetett, ölében egy kisgyerekekkel. Csak amikor találkozott a tekintetük, akkor látta, milyen erőfeszítésébe kerül, hogy fenntartsa a vidámság látszatát.

Massimo kiitta a kávéját, és felállt.

– Ki kell nyújtóztatnom a lábam egy kicsit – jelentette ki. – Egy óra múlva találkozunk a jachtnál!
– Azzal válasza sem várva, kilépett a házból.

Az ő kunyhója a tengerparton állt, és dagálykor csak egy hídon keresztül lehetett megközelíteni. Megállás nélkül odasétált. A családjának nincs szüksége arra, hogy szórakoztassa őket. Már rég berendezkedtek, és otthon érezték magukat. Mindannyian napbarnítottak voltak, és ragyogtak az életörömtől. Mindannyian, kivéve a nagyapját...

– Massimo, várj!

Elfojtott egy káromkodást, és elfordította a fejét. Livia sietett utána, lobogó hajjal.

– Mi a baj? – kérdezte szűkszavúan, amikor a felesége utolérte.

– Én is ugyanezt akartam kérdezni tőled.

Ahogy Livia kilépett a főépületből, az egész család csodálkozva nézett utána. Ő bocsánatkérően megvonta a vállát, és azt motyogta, hogy hosszú volt az út. Aztán követte a férfit.

– Nem mondd el, mi jár a fejedben? – kérdezte Massimótól.

– Fel kell hívnom az ügynökség tulajdonosát.

– Melyik ügynökségre gondolsz?

– Arra, amelyik ápolónőket közvetít. Ahol korábban te is dolgoztál.

– Miért?

– Nagyapa már csak csont és bőr. Egész életében mindennap borotválkozott, és most úgy néz ki, mint egy hajléktalan drogfüggő.

Elérték a konyhá ajtaját. De mielőtt a férfi kinyithatta volna, Livia a karjára tette a kezét.

– Próbáldalak figyelmeztetni – mondta halkán, amikor a tekintetük végre találkozott.

Massimo lehunyta a szemét, és lerázta a kezét.

– Tudom, hogy a rákja nem gyógyítható – dörmögte. – De ez nem mentség arra, hogy hagyjuk, hogy ilyen állapotba kerüljön.

Livia sóhajtván követte a férfit befelé. Az ajtófélfának dőlve kereste a megfelelő szavakat, hogy ne idegesítse fel még jobban a férfit. Biztos volt benne, hogy Massimo a dühe mögé rejtette a döbbenetét, amiért a nagyapja haldoklik.

– Nagyon lefogyott, mert már nem tud szilárd ételt enni – magyarázta nyugodtan. – Már nem lehet mindennap megborotválni, mert a bőre sokkal vékonyabb és érzékenyebb lett.

– Te ezeket az embereket véded? – fakadt ki a férfi. – Értem, elvégre ott dolgoztál.

– Akkor sem keresnék kifogásokat az orvosi mulasztásokra.

Massimo szemébe fenyegető csillogás költözött.

– Akkor elismered, hogy elhanyagolták?

– Nem. Éppen ellenkezőleg: a lehető legjobb ellátást kapja. A probléma az, hogy olyan régóta nem látogattad meg Jimmyt, hogy csak most szembesülsz a változásokkal.

– Tudtam, hogy nem fog sokáig tartani, mire fordítasz a kockán, és hanyagsággal vádolsz.

Livia ismét felsóhajtott. Lassan ő is kezdett dühös lenni. Ezen a hétvégén ünnepelniük kellene, nem pedig vádaskodniuk. De hát Massimo az, akinek meg kell küzdenie a lelkiismeretével, és nem ő.

– A nagyapád nagyon beteg, Massimo, de a körülményekhez képest jól van. Nincsenek fájdalmai. A szigeten lehet, amelyet szeret, a családjával körülvéve. Mindezt te tetted lehetővé. Ne rontsd el azzal, hogy az állapotával kapcsolatos dühödöt azokon töltöd ki, akik mindent megtettek érte.

A férfi egy ideig nem válaszolt, csak bámulta. Aztán bólintott, majd közölte:

– Fel kell hívnom az irodát. Meg kell beszélnem az elemzésemet a projektmenedzserrel, mielőtt kihajózunk.

Livia örült, hogy Massimo hátat fordított neki, és bement a nappaliba, mert így nem látta a könnyeket, amelyek elöntötték a szemét.

4. FEJEZET

Livia elnyomta a félelmeit, és felszállt a fehér jachtra. A fárasztó utazás után szívesebben pihent volna egy napot, de tudta, hogy a Massimoval közös kirándulás mennyire fontos a nagyapjuk számára.

Sajnos Madeline nem gondolt arra, hogy Massimo vállán a laptoptáskával és kezében a mobiltelefonnal csatlakozik hozzájuk. Amikor felhúzták a vitorlákat, a férfi bocsánatkérést mormolt, és eltűnt a fedélközben.

A családtagok arcára csalódottság ült ki. Amikor Livia tekintete találkozott Madeline-ével, bocsánatkérően vállat vont.

A Csendes-óceán nyugodt volt, ezért az út az atollhoz mindössze egy órát vett igénybe. Délután mindenki lustálkodott, úszott, vagy csak beszélgetett. A kapitány a jacht horgonyát az atolltól biztonságos távolságban vetette ki, hogy az értékes korallzátony ne sérüljön meg. De azért elég közel voltak ahhoz, hogy láthassák a színes korallokat és az élénk színű halakat a tiszta, türkizkék vízben. Madeline és Raul felvette a bűvárszandálját, és felfedezték a környéket – a babát Sera gondjaira bízva.

Livia Serát figyelte, aki boldogan játszott az unokájával. Később meglátta az apósát, Giannit, aki egyik kezében könyvet, a másikban egy koktélt tartott. Jimmy a tolószékében ült az árnyékban, és szundikált. A háttérben a személyzet a sütőt állította fel a grillezéshez.

Hirtelen éles szúrást érzett a mellkasában. Massimo-nak is itt kellene lennie!

Gyorsan lesietett a fedélzeti lépcsőn, és a férfi keresésére indult.

A jacht belseje ugyanolyan elegáns volt, mint a külseje, de kellemes hűvösség fogadta a kinti hőség után. Néhány percbe telt, mire megtalálta Massimo-t a szalon egyik fülkéjében. A laptopja nyitva állt előtte. A férfi annyira elmerült a munkájában, hogy észre sem vette őt.

- Mindjárt kész a vacsora – jelentette Livia.
- Még tíz percet kérek.
- És aztán kikapcsolod végre a számítógépedet?
- Nem tehetem.

Livia mély levegőt vett, nehogy felcsattanjon.

- A családod már alig várta, hogy veled tölthessen egy kis időt.
- Meg fogják kapni.
- Mikor? – kérdezte Livia. – Holnap lesz az ünneplés, aztán következő nap visszarepülsz

Los Angelesbe. A mai nap az egyetlen, amikor mindenki pihen, és élvezi egymás társaságát. Több ezer kilométert utaztál, hogy itt lehess. Nem fogsz belehalni, ha egy kis időt a családdal töltesz.

Livia eltökélt arckifejezése elárulta, hogy egy perc nyugalmat sem fog hagyni neki, amíg nem csatlakozik a többiekhez a fedélzeten.

Nem arról volt szó, hogy Massimo nem szeretett volna több időt tölteni a családjával. Csak annyira mások voltak, mint ő! Az egész életfelfogásuk idegen volt a számára. Úgy gondolták, hogy ő túl keményen dolgozik, és nem értették meg, hogy csak akkor érzi magát jól, ha elmerülhet a munkájában.

Talán minden könnyebb lenne, ha Livia nem kísérte volna el. Épp elég nehéz megbirkózni a családjával szinte fojtogató szeretetével anélkül is, hogy a felesége zavaros érzelmeket ébresztene benne. Hogyan is találhatna nyugalmat a társaságában, amikor minden mozdulatával csak elvonja a figyelmét? Livia alig másfél méterre állt tőle, a bőre mégis bizsergett. Fekete fürdőruhájában nem volt kimondottan szexi, Massimo-nak mégis úgy reagált a teste, mintha csak egy aprócska bikinit viselne. A bizsergés az ujjában elviselhetetlenné vált, amikor észrevette Livia bal szeme alatt az elmaszatolódott szempillafestéket. Legsívesebben odaugrott volna, hogy letörölje.

Massimo mély lélegzetet vett, és bólintott.

– Tíz perc múlva kikapcsolom a laptopot, és csatlakozom hozzátok.

Visszafordult a képernyő felé, de amikor már azt hitte, hogy végre megszabadult Liviától, ő megállt, és huncut mosoly játszott az ajkán.

– Ha csak egyszer is előveszed a telefonodat, garantálom, hogy haleledel lesz belőled!

Két órával később Livia már szinte azt kívánta, bárcsak Massimo visszamenne a szalonba, és folytatná a munkát.

Evés után – frissen sült hal volt különböző salátákkal – Madeline-nel együtt elment sznorkelezni, és amikor visszatért a fedélzetre, Massimót laza öltözékben találta. Egy nyugágyban ült, és csak egy sort volt rajta.

Mindent megpróbált, hogy kizárja a látómezejéből a férfi fantasztikus testének képét, miközben törölközőt tekert a derekára. Közben Madeline odasétált Raulhoz, átkarolta a nyakát, és gyengéden megcsókolta a feje búbját. Viszonzásul a férfi simogatni kezdte a fenekét.

Livia tekintete önkéntelenül is Massimóra vándorolt. A szívverése felgyorsult, ahogy visszagondolt azokra az időkre, amikor ugyanilyen gyengéden és szenvedélyesen viselkedtek egymással. Forróságot érzett, amikor látta, hogy a férfi feszülten figyel. Vajon ő is emlékszik azokra a mámoros és gondtalan napokra?

A férfi most elfordította a fejét, és egy kancsó gyümölcsle után nyúlt. Töltött magának, majd egy másik pohárba is, és hívogatóan megpaskolta a mellette lévő üres nyugágyat. Livia helyet foglalt, megköszönte az italt, és próbált nem tudomást venni a férfi meztelen felsőtestének lenyűgöző látványáról.

Annak ellenére, hogy a napernyők megvédték őket a legnagyobb hőségtől, a fedélzeten könnyen lepirulhatnak. Madeline elővette a naptejet a táskájából, és óvatosan bekente vele Rault és saját magát. Aztán átadta a tubust Liviának, aki bekente az arcát, a vállát és a karját. Csak a hátát nem érte el.

– Add csak ide!

Természetes, hogy Massimónak fel kellett ajánlania a segítségét, döbrent rá Livia. Ahogy a megérkezésükkor, most is figyelték őket. Segítőkész igyekezete valójában a családjának szólt – máskülönben valószínűleg nem érdekelné, ha ő leégne a napon.

Livia összeszedte magát, átadta neki a tubust, és megfordult.

A várakozást szinte elviselhetetlennek találta. És amikor a férfi hozzáért... a lélegzete is elakadt.

Érzéki bizsergés járta át a testét, elárasztották az emlékek, amikor Massimo először kente be a hátát naptejjel. A nászútjuk alatt történt St. Bartson. Meztelenül élvezték a napot, hiszen kettesben voltak. Massimo gondosan eloszlatta a krémet a teste minden egyes négyzetcentiméterén. Egy idő után, amikor a férfi a hátára fordította, és mélyen beléhatolt, Livia nedvesen és szenvedélyesen fogadta. Soha nem jutott még ilyen gyorsan a csúcsra.

Most azonban Massimo csak gyorsan eloszlatta a krémet a hátán. A férfi közönye elszomorította Liviát. A sietség, amellyel a férfi visszahúzta a kezét, még fel is bosszantotta.

– Fordulj meg, én is bekenem a hátadat – mondta mégis kedvesen, tekintettel a hallgatóságra.

Ellenállt a kísértésnek, hogy egyenesen Massimo hátára csepegtesse a krémet, és élvezze, ahogy a férfi összerenzen a hideg folyadéktól. Ehelyett egy jó adagot a kezére kent, a tenyereit egymáshoz dörzsölte, majd egyenletesen szétkenete a krémet a férfi két válla között.

Massimo mégis összerezett.

Mikor is érintette meg utoljára a hátát? Livia nem is emlékezett rá. A közöny, amely belopakodott a házasságukba, nem egyik napról a másikra jött. Egy napon pedig már a szeretet minden szikráját kiölte belőlük.

Már elfelejtette, mekkora örömet okozott neki, ha csak megérintette a férjét. Massimo sok terhet cipelt a vállán. Imádta kimasszírozni a férfi izmaiból a feszültséget, és érezni, ahogy elernyed az ujjai alatt. Most is rengeteg feszültséget érzett benne.

Alighogy befejezte, a kapitány lépett a fedélzetre, és ő megkönnyebbülten felsóhajtott. Ideje volt visszahajózni.